

//////////////////////////////////// **VIANOČNÉ ČÍSLO** //////////////////////////////////////

**„Ale (Ježiš) vzdal sa hodnosti, vzal na seba podobu
služobníka, podobný sa stal ľuďom...“** *Fil 2, 7*

PATMOS

ČASOPIS CIRKEVNÉHO ZBORU ECAV NA SLOVENSKU PREŠOV
DECEMBER 2024 /// ROČNÍK 29 /// ČÍSLO 03

ZAMYSLENIE 04

////////////////////////////////////

**Služba slova
a služba stola**

ROZHOVOR 06

////////////////////////////////////

**Detská besiedka
Rokycany**

SPOLOČENSTVO 10

////////////////////////////////////

*Zmeny v práci s deťmi
a mládežou*

MILÍ ČITATELIA,

iste poznáte známu televíziu súťaž 5 proti 5. Dva súťažné tímy hľadajú najčastejšie odpovede k nejakému kľúčovému slovu. Čo by sa asi ocitlo v tabuľke v spojení s Vianocami? Aké asociácie ľudí pri tomto slove napadajú? Čo napadá Vám? Rodina, stromček, darčeky, perníky, nákupná horúčka, vianočné trhy, kapor...?

Vianoce sa väčšinou spájajú s obdarúvaním, robením radosti druhým, pomáháním slabším, charitou atď. Málokedy sa však spájajú s obetou a službou. A práve ony sú základnými líniami nášho vianočného čísla zborového časopisu Patmos. Častokrát totiž zabúdame, že Ježišov príchod na našu zem bol najväčšou obetou a službou pre ľudstvo.

Služba v našom zbere je pestrá. Stále sa v ňom nájdu zapálené srdcia ochotných ľudí slúžiť. Prináša to aj svoje ovocie. Napríklad piatkové stretnutia mládeže sa rozrástli natoľko, že sa od januára budú deliť na dve skupiny – dorastovú a mládežnícku. Viac o tom si prečítate v článku od Petra Urbanca, súčasťou ktorého bude aj predstavenie nových vedúcich tejto služby. V Bzenove naša sestra Slávka Alexovičová obnovuje službu detskej besiedky, rozprávali sme sa o jej pohľade a pocitoch z tejto novej misie. Na stránkach nebudú chýbať ani tradičné zamyslenia k Vianociam a pokračovanie vyučovania o biblických mestách – tentokrát Vám predstavíme už neexistujúce mesto Kafarnaum. Ponúkame Vám aj kázeň brata farára Chalupku, ktorá odznela na službách Božích na fare o 11:00 o poverovaní ďalších apoštolov a delení služby, čo slúžilo k ďalšiemu nárastu cirkvi. Relevant sa chce s Vami podeliť o rekapituláciu svojej činnosti za uplynulý rok.

Verím, že aj nasledujúce strany budú pre Vás obohatením, zastavením, zamyslením a v ideálnom prípade aj povzbudením k službe, k činnosti. Lebo aj Ježiš mohol iba rozprávať a vyhlasovať, že by bolo vhodné prísť na zem a neurobiť nič. Neprinieslo by to však želané ovocie – dar, ktorý sme skrze neho dostali. Budme ako Ježiš – ľuďmi nielen slova, ale aj činu. To Vám v mene redakčnej rady prajem do nadchádzajúceho roka 2025!

Zuzana Martausová a redakcia Patmosu

ČASOPIS PATMOS

Vydáva: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku, Prešov

Redakčný kruh: Ondrej Koč, Martin Chalupka, Katarína Kendická, Zuzana Martausová, Jana Pramníková

Grafická úprava: Peter Gál

Redakcia a administrácia:

Ev. a. v. farský úrad v Prešove, Svätoplukova 11.

Registračné číslo: OÚ-X1/27/95

TLAČOVÝ FOND | OKTÓBER - NOVEMBER 2024

Všetky uvedené sumy sú v €:

Balentová Mária 10; Bombíková Zlata 20; Borošová Božena 10; Bulnová Zlata 20; Gáll Milan 10; Gdovin František 10; Horenská Anna 20; Jurišinová Emília 10; Kancír Milan 20; Kancírová Alžbeta 10; Koco Blanka 20; Lipková Božena 20; Lorinc Vladimír, st. 30; Medňanský Karol 10; Olejárová Emília 20; Olejárová Helena 20; Pagurko Štefan 30; Reviľáková Marta 10; Šebeň Milan, JUDr. 20; Sepešiová Helena 10; Sepešiová Oľga 10; Siska Emil 10;

Ďakujeme Vám za Vaše príspevky, modlitby, finančnú pomoc a ochotu. Dobrovoľné dary, ofery a cirkevný príspevok pre cirkevný zbor môžete poselať na číslo účtu:

IBAN: SK91 0900 0000 0000 9628 9004

Výška cirkevného príspevku v CZ ECAV Prešov na rok je **30€** za dospelého člena cirkevného zboru a **20€** za člena cirkevného zboru do konfirmácie. Pri platení cez účet uveďte do správy pre prijímateľa meno, priezvisko a adresu.

Použité foto a ilustrácie: Unsplash

str. 1, 2, 4, 12, 16, 17, 19, 20

Pre pohodlnejšiu platbu načítajte tento QR kód mobilnou bankovou aplikáciou:

PAY by square

ZAMYSLENIE

Veriť v nemožné

Text: L 1,39-42 a Mt 1,19-21

Je možné veriť v nemožné? Pred nami sú Vianoce a my budeme zase počúvať neuveriteľný príbeh. Príbeh o tom, ako sa Boh rozhodol opustiť nebo, prísť na planétu Zem a vymeniť slávu, moc a majestát za maštal, chudobu a poníženosť. Pozrime sa, čo neuveriteľné sa to vlastne vtedy stalo.

Mladé nevydaté dievča, ktoré otehotnelo, riskovalo osobnú katastrofu. Pokiaľ si ju otec dieťaťa odmietol vziať, zostala s najväčšou pravdepodobnosťou slobodná po celý život. Keď ju vďaka tomuto previneniu jej vlastný otec zavrhol, bola donútená neraz uchýliť sa k žobaniu, alebo prostitúcii, aby si obstarala prostriedky na živobytie. A Mária so svojím príbehom o počatí z Ducha Svätého riskovala, že ju budú ľudia považovať za blázna. Aj napriek všetkým týmto rizikám prijala Božiu vôľu. V tej chvíli iste netušila, aké požehnanie prýme. Vedela len to, že ju Boh žiada, aby mu slúžila a ona ochotne súhlasila. V Biblii máme viacero svedectiev, ktoré oznamujú narodenie dieťaťa s rôznymi reakciami ľudí. Abraháмова manželka Sára sa smiala, Samsonov otec Manoach spanikáril, Zachariáš pochyboval. Mária sa na rozdiel od nich pokorne podriadila.

A tak sa s bremenom svojho tajomstva ponáhla Mária do hornatého kraja do Judska, do mesta Jeruzalema, aby sa s tým tajomstvom zverila svojej príbuznej Alžbete, ktorá ju niekoľko rokov s láskou vychovávala. Svojmu snúbencovi Jozefovi však nepovie nič. Nepovie, čo sa jej prihodilo, a aké úmysly má s ňou Boh. Alžbeta mala teraz príležitosť vzdať úctu tej Márii, ktorú kedysi vychovávala, ako matke Ježišovej. Vtedy sa pohlo i nemluvniatko v živote Alžbety, ktoré už v živote matky svojím pohybom vyjadruje radosť nad stretnutím s ešte nenarodeným Mesiášom – Ježišom. Ján bude len predchodcom a pripravovateľom cesty Mesiášovi a Ježiš bude skutočným Mesiášom.

Náš prečítaný text hovorí, že Alžbeta bola naplnená Duchom Svätým. Práve Duch Svätý oznamuje Alžbete, čo sa stalo s Máriou. Tomuto poznaniu dáva Alžbeta výraz v slovách: Blahoslavená medzi ženami a blahosladený plod tvojho života. Každá židovská žena videla prejav Božieho požehnania v tom, že bola obdarená dieťaťom. Tým viac to platilo o matke dieťaťa, ktoré je naplnením všetkých Božích zaslúbení.

Mária zostala v Jeruzaleme v dome Alžbety asi tri mesiace. Tieto dve ženy si určite vyrozprávali navzájom všetko, čo sa ktorej z Božej milosti prihodilo. Ani jedna z nich po celý život nezabudla na posvätné skúsenosti viery a požehnané chvíle týchto troch mesiacov. Prežívali vzácne duchovné spojenie. A hmotný svet, ľudia zaujatí svojimi zemskými starosťami, pohrúžení do

svojich vlastných, neraz malicherných plánov a túžob, ani len netušili, čo veľkého sa pripravuje.

Po troch mesiacoch sa Mária vrátila do Nazareta. Už to vnútorne nebolo to 16-ročné dievča, ale mladá žena, ktorá duchovne dospela, lebo prijatím Božieho plánu s jej životom vstúpila do nového sveta, do sveta kráľovstva Božieho. Prežívala radosť i veľké očakávanie.

Po štyroch mesiacoch však prichádza jedna z najťažších životných skúšok. Mária vie, že Jozefa sa zmocňuje podozrenie z nevery. Ľudsky povedané právom, keď videl, že tá, ktorá bola jeho srdcu najbližšia, s ktorou spoločne prosil Boha o šťastný manželský život, tá je teraz v požehnanom stave. On jej plne dôveroval, keď sa s ňou zasnúbil a ona ho sklamala. Už jej nedôveruje a neverí ani slovám, že počala z Ducha Svätého. Jozef je však spravodlivý muž a nechcel ju vystaviť hanbe, ale chcel ju tajne prepustiť a zrieknuť sa jej. V židovskom manželstve existujú tri stupne. Pár si dal manželský sľub, ak obidve rodiny súhlasili s ich zväzkom. Keď to verejne oznámili, tento pár bol „zasnúbený“. Zásnuby sa považovali za záväzné, právne boli rovné uzavretiu manželstva a mohli sa zrušiť iba smrťou, alebo rozvodom. Nebol však dovolený žiadny sexuálny vzťah až dovtedy, kým pár neuzavrel manželstvo, čo v praxi znamenalo už len slávnostné odvedenie nevesty do domu ženicha, kedy sa mohlo začať domáce a manželské spolunažívanie.

Pretože Mária s Jozefom boli zasnúbení, niesla Máriina očividná nevernosť vážnu spoločenskú ujmu. Podľa židovského civilného zákona platil vzťah zasnúbenej dievčiny s iným mužom za manželskú neveru. Jozef mal teda právo rozviesť sa s ňou a židovská vrchnosť mohla Máriu ukameňovať. Aj z toho je zrejmé, že Jozef sa ocitol v ťažkej situácii. Videl súčasne Máriinu zbožnosť a čistotu a zrazu je tu cudzoložstvo a to nevie nijako pochopiť. Jeho duševné muky museli byť veľmi ťažké. Ocitol sa v obrovskom napätí medzi poslušnosťou oproti Zákonu a láskou k Márii. Dnes by sme pokojne povedali, že sa mu zrútil svet. Budoval si v živote česť a dobré meno a zrazu je jeho snúbencia tehotná, dôvera zradená, jeho meno pošpinené a budúcnosť zničená. A on sám vlastne nič zlého neurobil. Ocitol sa v tej situácii úplne nevinne a bez vlastných zásluh. Otvárali sa pred ním dve možnosti, buď sa v tichosti s Máriou takpovediac rozvedie, alebo ju nechá odsúdiť, aby očistil svoje meno. Jozef je však nielen spravodlivý, ale aj láskavý muž. Rozhodne sa pre prvú možnosť.

Ale tam, kde si neraz ľudia nevedia pomôcť, prichádza Boh, ktorý so svojou láskou a mocou všetko mení a

ZAMYSLÉNIE

Služba slova a služba stola

„V tie dni, keď pribúdalo učeníkov, začali Helenisti reptáť proti Hebrejcom, že zanedbávajú ich vdovy pri každodennom obsluhovaní. Dvanásť zvolali teda všetkých učeníkov a povedali: Neprichodí nám opustiť slovo Božie a obsluhovať pri stoloch. Preto vyhladiť si, bratia, spomedzi seba sedem osvedčených mužov, plných Ducha a múdrosti, ktorých ustanovíme na túto službu; my však budeme usilovní na modlitbách a v službe slova. Táto reč sa páčila všetkým, a vyvolili si Štefana, muža plného viery a Ducha Svätého, ďalej Filipa, Prochora, Nikánora, Timona, Parména a Mikuláša, prozelytu z Antiochie. Postavili ich pred apoštolov, pomodlili sa a ruky kládli na nich. A slovo Božie rástlo a počet učeníkov v Jeruzaleme sa veľmi rozmnožoval. A aj z kňazov veľmi mnohí uverili.“

Skutky apoštolov 6, 1-7

Problém

Skutky apoštolov nám hovoria o živote prvej cirkvi. Na jednej strane prvá cirkev rastie. Stále, kontinuálne rastie. Učeníkov pribúda. Tam, kde sa to deje, tam prichádza protivenstvo zvonka aj zvnútra. Prichádza cez niečo, čo je staré ako Boží ľud. Prichádza cez gongyzmus. Cez šomranie. Cez nespokojnosť. Cez reptanie. Také isté ako zažil Mojžiš na púšti: Nemáme čo jesť. Nemáme čo piť..., aj v prvej cirkvi išlo tiež o telesné dary. O to, že sa dostáva málo pozornosti vdovám pri obsluhovaní pri stoloch. Boli to helenistické vdovy, ktoré sa sťažovali na Hebrejov, ktorí ich zanedbávajú pri obsluhovaní pri stoloch. V cirkvi pomerne často vzniká nespokojnosť. Zvlášť vtedy, keď niekto cíti, že nie sú uspokojené jeho potreby. Keď to nie je tak, aby som ja bol spokojný. V prvej cirkvi za tým stojí aj rozdielnosť dvoch skupín patriacich do cirkvi. Helenisti – boli Židia z gréckeho prostredia, neraz aj ovplyvnený gréckym spôsobom života a na druhej strane stoja Hebreji, teda čistokrvní Židia, aj náboženstvom, aj spôsobom života. Jedni sú z tradičného prostredia, druhí z prostredia vzdialeného Pánu Bohu. Teraz sú spolu v cirkvi. Jeden

Boží ľud, ale predsa je tu napätie. Sú tu nedorozumenia. Je tu konflikt. To najväčšie nebezpečenstvo, to najväčšie pokušenie spočívalo v tom, že by apoštoli opustili Božie Slovo. Teda, že by riešenie sociálnych problémov a tiež konfliktov a uspokojovanie požiadaviek ľudí viedlo k zanedbaniu kázania a vyučovania Slova. Nejde o to, že by apoštoli považovali obsluhovanie pri stoloch za menejcennú službu, ale o to, že by tým došlo k ukráteniu na tom, čo oni majú robiť. Na zvestovaní evanjelia. To je podstata existencie cirkvi, a preto sú tu dodnes kazatelia, zvestovatelia evanjelia.

Riešenie

Apoštoli však nechceli tento problém riešiť sami. Žiadne autoritárske riešenie. Nevyberajú oni. Ale nechajú, aby zhromaždenie učeníkov, nasledovníkov Pána Ježiša, vybralo sedem osvedčených mužov, plných Ducha a múdrosti. Povieme si, nie sú to prehnané požiadavky? Veď títo ľudia majú predsa obsluhovať pri stoloch. Trochu prísne kritériá na cirkevných „časníkov“, povedal by niekto. Ale tu zrejme ide o viac. Tu nejde už len o obsluhovanie pri stoloch, ale o sociálny program cirkvi o starostlivosť o tých, ktorí to najviac potrebujú, a to boli vtedy sirotky a vdovy. Ide tu o službu. Tiež tu ide o schopnosť eliminovať konflikty v prvom zbore, a to nielen tie medzi Hebrejmi a Helenistami, ale konflikty všeobecne. Preto tieto tri dôležité kritéria: služobníci majú byť osvedčení – nie začiatočníci, nezrelí, nezodpovední, majú tiež byť plní Ducha – nedá sa to asi zmerať, ale je to vidieť a tiež majú mať múdrosť – poznanie Hospodina a Písma. Zvolili teda siedmich (sedem je číslo plnosti) diakonov. Všetci mali grécke mená. Je pravdepodobné, že všetci boli Helenisti. Teda aj toto bola cesta, ako predísť treniciam v cirkvi alebo nejakému deleniu. Apoštoli sa za nich modlili a kládli na nich ruky, takto ich vyslali do služby. Je to dôležité. Cirkev musí do služby vyslať. Je v tom požehnanie – niečo vnútorné a je tam poverenie – niečo vonkajšie. Aj jedno, aj druhé je potrebné pre službu.

Princíp

Táto udalosť ilustruje jeden zásadný princíp, ktorý je dôležitý aj pre cirkev dnes. To je princíp, že Pán Boh povoláva svoj ľud k službe. Povoláva rôznych ľudí ku rôznym službám. Tí, ktorí sú povolaní k modlitbe a službe slova, nesmú pripustiť, aby boli odvedení od svojich hlavných povinností. Práca dvanástich, aj práca siedmich je nazvaná služba. Apoštoli konajú službu slova, diakonie konajú sociálnu službu. Žiadna z týchto služieb nie je nadradená druhej. Naopak, obe sú to kresťanské služby, teda spôsoby, ako slúžiť Pánu Bohu a jeho ľudu. Obidve vyžadujú ľudí plných Ducha, teda zmocnenie od Pána Boha. Jediný rozdiel je vo forme. Každé z nich vyžaduje iné obdarovania, iné povolanie. Všetci kresťania, všetci učenici, ktorí sú nasledovníkmi Pána Ježiša, sú povolaní do služby, aby službe odovzdali svoje životy. Pán Boh má víziu širokej rozmanitosti služieb, lebo k nej nás povoláva. Pastori, kazatelia, farári sú povolaní zasvätiť svoj život službe slova. Apoštoli boli v pokušení, aby sa venovali inej službe. Službe stola. Sociálnej službe. Aby teda pokryli všetko a všetky potreby všetkých. Toto pokušenie je tu teda už od začiatku existencie cirkvi a v plnom zmysle slova je to satanov útok na cirkev. Je to systém jedného muža. Je osudovou chybou, ak je farár presvedčený o dôležitosti systému jedného muža, alebo ak je zbor presvedčený, že systém jedného muža je fajn, že je v poriadku. V obidvoch prípadoch to má katastrofálne následky. Kvalita kázni a vyučovania klesá, pretože farár má málo času na prípravu, na modlitbu, na štúdium a členovia neplnia svoje obdarovanie, pretože kazateľ robí všetko sám. Z týchto príčin nemôže zbor rásť do dospelosti v Kristovi. Je dôležité, aby sme mali pred očami toto dôležité biblické poznanie, že každého z nás povolal Pán Boh do nejakej služby. Je to Boží cieľ. Nie systém jedného muža, ale systém služobníkov, ktorí využívajú svoje dary.

Výsledok

Priamym dôsledkom tohto rozhodnutia, teda rozhodnutia rozdeliť službu, poveriť ďalších služobníkov k službe boli dve veci: 1. Slovo Božie sa šírilo. Božie Slovo sa nemôže šíriť, ak sa zanedbáva služba slova. Keď sa kazatelia venujú Božiemu Slovu, tak sa môže šíriť, môže rásť. Lebo sú tu mnohí ďalší, ktorí robia iné dôležité služby! 2. Počet učeníkov sa veľmi rozmnožoval, aj spomedzi kňazov veľmi mnohí uverili. Tento verš je prvým zo šiestich veršov, ktoré používa Lukáš v Skutkoch apoštolov, aby opísal ako sa šírilo Božie Slovo, ako rástla cirkev, alebo ako sa dialo oboje. Bolo to možné iba vďaka tomu, že každý konal to, čo mal konať. Slúžil v tej oblasti, v ktorej mal. Neočakával, že niekto druhý naplní jeho potreby, nereptal, nenadával, nešomral, ale konal Božie dielo. A to je dôležité. Aj v našom zbore.

obracia na dobré. Boh posielala vo sne za Jozefom svojho anjela, ktorý mu hovorí o ľudsky nemožných veciach, ktorým má on uveriť. Neboj sa vziať si Máriu za ženu, lebo to, čo je v nej, je z Ducha Svätého. Porodí syna a dáš mu meno Ježiš. Samým Bohom bol Jozef presvedčený o tom, že svojej snúbenici krivdil, keď ju podozrieval z nevery. Jozef tým nemožným správam uverí a svet sa navždy zmení. Prichádzajú prvé Vianoce.

Jozef ide do toho. Berie si Máriu za manželku, stará sa o ňu so všetkou láskou a nežije s ňou intímne, až pokiaľ sa dieťa nenarodí. Touto poslušnosťou voči Božiemu príkazu môžeme vidieť u Jozefa štyri obdivuhodné povahové vlastnosti: pevnú zásadovosť, rozvážnosť a citlivosť, vnímavosť na Boží hlas a sebadisciplínu.

Mária ako Božia služobnica odpúšťa Jozefovi podozrenie z nevery a obaja spoločne zabúdajú na toto ťažké obdobie, ktoré museli prežiť a ich manželstvo sa stalo manželstvom šťastným a požehnaným.

V tomto príbehu stojí Mária akosi vždy v popredí našej pozornosti, ale bez Jozefa a jeho viery by to všetko asi nebolo možné. Tento muž na okraji nášho príbehu však stojí za pozornosť. Pretože on je jeden z nás. Aj my zažívame okolnosti, ktoré nevieme zmeniť, ani ovplyvniť. Niekedy žijeme život, ktorý by sme si pre seba nevybrali, keby sme boli mohli. Bývajú chvíle, keď máme všetkého „plné zuby“. A zrazu počujeme šepkajúci hlas: Neboj sa, lebo ja som s tebou. Môžem tvoj život zmeniť, ak mi to dovolíš.

Aj Božie narodenie si vyžadovalo partnerov v podobe ľudí, ako bola Mária, Jozef, či ty a ja. Ľudí ochotných veriť nemožnému. Ľudí ochotných prijať aj škandál, vstúpiť do neho a prepožičať mu svoje meno. Je to ľudsky nepochopiteľné a neuveriteľné. Tak, ako Jozef vzal do náručia to betlehemské dieťa, ktoré vlastne nebolo jeho, a ktoré sa neskôr stalo požehnaním pre celý svet. Aj ty môžeš vziať do rúk črepiny svojej viery a rozbitého života a veriť, že Ježiš sa narodí aj tam, kde sa to nám ľuďom už zdá nemožné. Jozef je vzácny tým, že počuje Boží hlas a spraví to, čo je správne.

Vianoce budú vždy tam, kde Boh nájde jednotlivca, či spoločenstvo, ktorý povie: Urobím to, čo je správne v Božích očiach. Aj ty môžeš byť tou osobou, aj Tebe dnes Boh hovorí: Choď do toho!

Najlepšími Božími služobníkmi sú často jednoduchí ľudia, ktorí sa celkom odovzdajú Bohu. Jozef a Mária sú toho živým a krásnym dôkazom. Moc toho, čomu veríme, sa meria tým, koľko sme ochotní trpieť preto, čomu veríme. Jozef a Mária boli ľudia hlboké a úprimnej viery, pripravení urobiť to, čo bolo správne napriek bolesti, o ktorej vedeli, že bude nasledovať.

ROZHOVOR

Detská besiedka Rokycany

Život človeka je málokedy priamočiary. Naviac, klukatosť jeho trás neraz sprevádzajú prekážky, ktorými ho vnímame ešte komplikovanejším. Na úvod krátka štatistika: 4 územnosprávne kraje, 6 okresov, 8 slovenských miest, 2 dospelí, 4 deti, niekoľko bytov a 1 dom. Aj takáto je cesta našej sestry Slávky Alexovičovej, ktorá nám v nasledujúcom rozhovore ukáže, že stále existuje minimálne jeden spôsob, ako nepodliehať beznádeji a snažiť sa zrealizovať si svoje túžby – o to viac, keď smerujú k vyšším cieľom. V Bzenove pri Prešove aj vďaka jej vytrvalosti budú rásť ďalšie generácie detí, ktorým bude Božie slovo pravidelne obohacovať život.

Tvoja životná cesta bola dosť klukatá – z východu na západ a späť. Ako si sa dostala do Bzenova?

Narodila som sa v Michalovciach a celé detstvo som strávila v Nacinej Vsi. Študovala som v Košiciach a Nitre. Po štúdiu som odišla kvôli práci do Bratislavy. Tam, na mládeži "na Legionárskej", sme sa spoznali s mojím manželom, ktorý je zo Bzenova. Po svadbe sme žili 6 rokov v Pezinku. To bol nesmierne požehnaný čas. Najprv sme tam nepoznali nikoho, no Pán Boh nám rýchlo daroval priateľov, krásne spoločenstvo, zveril nám troch synov a mne ukázal, akú obrovskú silu majú modlitby a ako rýchlo dokáže na ne odpovedať. Chýbala nám však širšia rodina, ktorá je celá tu na východe Slovenska a túžili sme postaviť dom. Manžel dostal pracovnú ponuku v Košiciach, a tak sme sa s treťorodným dvojmesačným Janíčkom sťahovali. Tentokrát nás Pán Boh nechal čakať, kým vyplnil naše túžby. Takmer 10 rokov sme bývali v Patmose a usilovali sa nájsť, kúpiť pozemok a postaviť dom. Nebola to cesta ľahká, ale sme

nesmierne vďační, že v ňom už bývame. Pán Boh nám k celej tej námahe ešte pridal bonus vo štvrtom vymodlenom dieťatku, vytúženom dievčatku.

Popri svojich vlastných deťoch sa už dlhoročne venuješ deťom aj v službe, či už to bolo na Mamiklube alebo na detskej besiedke. Ako si sa k tejto službe dostala?

Ako dieťa som na besiedku nechodila, aj do kostola sme chodili len občas. Okrem toho bolo treba na služby dochádzať do Michaloviec. Ako 12-ročná som začala

chodiť na konfirmačnú prípravu a keďže bola v čase tesne pred mládežou, tak aj na mládež. Tým pádom sme začali ako rodina pravidelne chodiť do kostola. V tom istom čase som začala navštevovať aj detskú besiedku. Oficiálne ako pomocníčka, ale bolo to

pre mňa miesto, kde zneli Božie pravdy tak skutočne a tak jednoducho, že ich moje srdce chápalo a prijímalo. Už vtedy som sa rozhodla, že raz budem učiteľkou detskej besiedky. Pán Boh ma viedol a podporil v tejto túžbe. Dával mi príležitosti slúžiť a aj osobne spoznať

úžasné Božie ženy a Božích mužov, ktorí boli pre mňa vzormi hodnými nasledovania. Viem, že aj tú túžbu mi dal do srdca Pán Boh. A aj keď som to dlhé roky tak nevnímala, vidím a uvedomujem si, že mi dal aj mnohé dary a požehnanie pre túto službu a veľkú radosť z nej.

Uprednostňuješ teda prácu s deťmi pred dospelými. Čím bola motivovaná voľba tejto služby?

Prácu s deťmi jednoznačne preferujem pred prácou s dospelými. Nevieť, čím presne to je, ale ako som už spomenula, u detí dokážem ľahšie čítať emócie, lepšie sa mi pracuje. Deti jednoduchšie prijímajú Božie pravdy. Čím sú deti menšie, tým je táto služba pre mňa príjemnejšia. Ale nevyhýbam sa ani službe s dospelými, pokiaľ nejde o veľké skupiny. Začali sme sa stretávať aj pár žien na ženskej skupinke. Je to veľmi požehnaný a obohacujúci čas pre môj duchovný život a verím, že aj pre ne. Voľba tejto služby je pre mňa motivovaná:

1. jej nevyhnutnosťou, čím skôr sa dieťa zoznámí s evanjeliom, tým lepšie pre celý jeho život. Na besiedke sú Božie pravdy podávané deťom v "ich jazyku" t.j. takou formou, akú dokážu spracovať a prijať.

2. mojou osobnou skúsenosťou z besiedok

3. aj tým, že je to jeden zo spôsobov, ako osloviť strednú generáciu - rodičov detí.

Generácia detí sa mení, jazyk dnešných detí je úplne iný, ako sme boli zvyknutí. Vnímáš nutnosť zmeniť typ vyučovania a prístup aj na besiedke?

Typ vyučovania a prístup na besiedkach je za každých okolností potrebný prispôbiť deťom ich veku a schopnostiam. Vnímam to tak, že sa veľmi skrátuje čas, kedy je dieťa schopné plnej pozornosti. Snažím sa preto strieďať činnosti a zapájať do každej aktivity viac detských zmyslov naraz. Najdôležitejšie je budovať s deťmi vzťahy, ukázať im Božiu lásku a skutočný záujem.

Podarilo sa Vám zorganizovať prvé popoludnie detí a rodiny. Aké máš pocity bezprostredne po ňom?

Vďačnosť, radosť a asi rešpekt. Cítim sa veľmi vďačná za vypočuté modlitby. Teším sa, že na prvé stretnutie prišli deti, aj ich rodičia a staré mamy. Je až zázračné, že všetci, ktorých som požiadala o pomoc, ochotne a s radosťou pomohli. Dostalo sa mi v každom ohľade veľkej podpory a aj dôvery. Celé to je milosť Božia, ničím z mojej strany nezaslúžená. Zároveň so všetkými pozitívnymi pocitmi si uvedomujem všetky svoje obmedzenia a nedostatky a aj zodpovednosť pred Pánom Bohom a ľuďmi za celú tú službu, ktorú robíme. Snažím sa to odovzdávať Pánu Bohu v modlitbe, aby ma neprevalcoval strach.

Strach a obavy sú prirodzené, keďže začínáš novú službu v novom prostredí. Čo je pre Teba momentálne najväčšou výzvou?

Nie je to celkom nová služba. Besiedky už v "našej doline" boli. Ide skôr o obnovenie služby. Ale áno, pre mňa je to veľmi nové, hlavne z pohľadu prostredia.

Najväčšou výzvou sú vzťahy a komunikácia. Samu

seba vnímam skôr ako introverta. Ťažšie nadväzujem vzťahy a nie je pre mňa prirodzené vystupovať pred väčším počtom ľudí bez ohľadu na ich vek. Keď po sobotňajšom stretnutí prišlo 22 detí vo veku od 3 do 11 rokov, ktoré ešte nepoznám, na nácvik Vianočného programu, nebolo mi všetko jedno. Takmer sme sa nepomestili do miestnosti (smiech). Modlím sa, aby som mala lásku, trpezlivosť a pochopenie pre každé z nich. Samozrejme rodičov nevnímajúc. Verím, že mi Pán dá múdrosť a bude ma viesť aj pri prípravách, aj samotných besiedkach.

Veľkou výzvou je pre mňa aj budovanie "besiedkového tímu". Pretože vždy je lepšie, keď nás je viac a môžeme si podeliť úlohy. Mám veľkú radosť, že mi chcú pomáhať a slúžiť deťom Dávid Harčar, Lenka Šimočková, Jakub Alexovič a Sofia a Denisa Benkové. Prosím modlite sa za nich, nech im v srdciach ostáva a rastie láska k Pánovi Ježišovi a deťom.

Napriek prirodzeným obavám, ktoré máš, sú určite aj momenty, ktoré Ťa tešia. Čo Ťa v službe najviac baví?

Interakcia s deťmi. Keď môžem vidieť ich úprimný záujem o Božie veci, ich úsmev. Keď ich tváričky odzr-

kadľujú pocity, ktoré môžu prežívať pri počúvaní Biblického príbehu. Alebo keď sa zapoja do "divadielka". Keď im z očí srší radosť pri spievaní piesní a nadšene ukazujú biblický verš, ktorý sa práve učíme. No a keď sa zapoja aj do modlitieb, tak to už aj nebo jasá (smiech). Aj pri samotnej príprave a aj priamo v službe mám pocit, že mi je Pán Ježiš bližšie, či skôr ja som bližšie pri Ňom...

Krásne sa to počúva. Iskričky v detských očiach zapália aj tvrdé ľudské srdcia. Aké sú plány vášho tímu na najbližšie obdobie?

Nácvik krátkeho Vianočného pásma "Úžasný dar neba", ktorým by sme chceli potešiť bratov a sestry počas slávnostných služieb Božích na 1. sviatok vianočný v kostole v Rokycanoch.

Budovanie už spomenutého tímu a príprava besiedok, ktoré budú počas služieb Božích v kostole v Rokycanoch. Prvá besiedka je plánovaná v januári hneď po prázdninách. Tak máme čo robiť.

Znie to výborne, ako tím máte teda plné ruky práce. Je nejaká praktická pomoc, ktorou vieme ako zbor prispieť?

Jednoznačne modlitbami. Možno sa to niekomu nezdá, ale modlitby sú veľmi praktické. Ďakujem sestre Marte Gajdošovej, ktorú som na prvých Rodinných službách Božích požiadala o modlitby za túto službu v našej doline a už tu je Božia odpoveď. Viem, že je tu oveľa viac modlitebníkov, ktorým "naša dolina" leží na srdci a zápasia o ňu. Veľmi ďakujem a prosím neprestávajú sa modliť.

Čo sa týka inej praktickej pomoci, veľmi túžim po tom, aby sme boli sebestační. Možno, ak by sme do budúcnosti pripravovali opäť väčšie stretnutie pre celé rodiny, tak si radi od zboru požičiame "hudobníka chváliča s gitarou" tak, ako tomu bolo aj tentokrát. Ďakujem, Marek! Možno dovedy už budeme mať vlastného (smiech). Iné mi teraz nenapadá, ale ak by predsa, určite dáme včas vedieť. Ďakujeme za túto otázku, vážime si ju.

Pri stretnutiach s deťmi sa cez ich priame otázky dozvedáme veľa aj o sebe. Čo si si cez ne uvedomila Ty?

Že často zastieram jednoduché pravdy príliš zložitými úvahami. Že bývam pokrytecká a snažím sa prezentovať len v tom lepšom svetle. Ťažko uznávam svoju chybu. Príliš mi záleží na tom, čo si druhí o mne myslia. Ale aj to, že mám obrovskú radosť, keď sa učíme spoznávať Božie slovo, Božiu vôľu a prijímame Božiu milosť.

Áno, my dospelí sa často zaťažujeme zložitými úvahami. Naše vnímanie Boha býva často príliš abstraktná vec. Môže nám byť v tom detský pohľad

nejako nápomocný?

My dospelí príliš veľa premýšľame a špekulujeme a sme poznačení všetkým možným, čo sa na nás počas nášho života nalepilo. Ťažšie sa je dostať k podstate srdca dospelého človeka. A to nielen v interakcii s okolím, ale aj každý sám pred sebou a pred Pánom Bohom. Pán Boh je veľmi konkrétny, živý, mocný a koná. Detský pohľad je priamy, my dospelí si už nastavujeme rôzne filtre. A pri tom je to celé veľmi jednoduché, stačí sa prestať správať ako Adam a Eva v raji, keď sa ich Hospodin pýta, odkiaľ vedia, že sú nahí. Myslím tým nevyhovárať sa na druhých, na okolnosti, život, osud a neviem čo všetko. Treba si otvoriť Božie Slovo a čítať. Priznať, že sme hriešni a sami sa nedokážeme zachrániť. Potrebujeme Pána Ježiša, Jeho smrť, vzkriesenie a dar života. Deti sú ešte schopné prijať tieto pravdy oveľa ľahšie. Pán Ježiš hovorí: "Ak sa neobrátime a nebudete ako deti, nikdy nevojdete do kráľovstva nebeského. Kto

sa teda pokorí, ako toto dieťa, je najväčší v kráľovstve nebeskom." (Matúš 18, 3-4.) Dospelým pokora nevoní, žiaľ častokrát už ani deťom. Veľkú rolu tu zohráva výchova, ale to už je iná téma.

Akákoľvek forma vedenia ľudí je vzácna ale náročná činnosť. Čo vnímaš v tejto práci ako svoju najväčšiu prednosť?

Moja najväčšia prednosť je milosť Božia, ktorá je v tejto službe pri mne. Bez Pána Ježiša by sa nič z toho nedalo. Potom je tu ešte ochotné a poslušné srdce a radosť z toho, že môžem takto slúžiť. Myslím srdce ochotné pokoriť sa. Toto je každodenná najťažšia časť. A poslušné srdce v zmysle nezanedbávať,

ale rozvíjať dary, ktoré mi boli zverené a musím sa priznať, že niekedy ma až desí myšlienka, či to naozaj robím. No a ešte je tu podpora rodiny. Ale to je vlastne všetko milosť Božia a dielo Ducha Svätého, lebo sama zo seba by som ani len tú radosť nevyprodukovala.

Tvoja odvaha a odhodlanie je nám všetkým na obdiv. Služba, do ktorej si sa vložila, nie je jednorázová činnosť. Bude si to vyžadovať nielen silu, ale aj veľkú dávku vytrvalosti. Z Tvojich odpovedí je však zjavné, že na to nebudeš sama, a tým nemáme na mysli len ostatných členov vášho formujúceho sa tímu. Za celý cirkevný zbor Ti prajeme požehnanie v tejto práci, nech Ti Pán – ktorého hlas si v tomto nasledovala – posilňuje, obšťastňuje nádejou a dáva Ti všetko potrebné. Vyslovujeme tiež želanie, nech táto aktivita slúži najmä tým najmenším, pre ktorých je určená – nevinnému a krehkému „detskému“ cieľu.

Redakcia Patmosu

SERIÁL

Biblické mestá

Kafarnaum

Ďalším biblickým mestom, ktoré navštívime, je Kafarnaum. Mesto, kde žil apoštol Peter a kde bol často prítomný aj Pán Ježiš. Toto mesto ležalo na severozápadnom pobreží Genezaretského jazera. Jedná sa o veľmi úrodnú oblasť Palestíny. Jeho osídlenie sa začalo približne v 1. storočí pred Kristom a skončilo približne v 7. storočí po Kristovi. Dnes už teda neexistuje.

Vykopávky v Kafarnaume

K presnému vymedzeniu polohy mesta nám pomáhajú evanjeliá. Podľa ich svedectva ležalo pri jazere (Mt 4,13) a tiež blízko politických hraníc Palestíny, keďže sa tam nachádzala colnica (Mk 2,14) a tiež vojenská posádka (Mt 8, 5-11, L 7, 1-10). Pán Ježiš urobil toto mesto v prvej časti pozemského vystúpenia východiskom svojej práce a tiež miestom, kde aktívne pôsobil. Teda nielen, že odtiaľto vyrážal na svoje cesty, aby prinášal evanjelium, ale aj na tomto mieste konal svoje jedinečné skutky. Uzdravil tam stotníkovho sluha, Petrovu svokru, porazeného, ale aj mnoho chorých ľudí. V synagóge v Kafarnaume kázal a v tomto meste povolal aj colníka Matúša k nasledovaniu. Napriek tomu ľudia v meste nečinili pokánie a Pán Ježiš predpovedal zničenie tohto mesta. Jeho predpoveď sa splnila. Z mesta nezostal kameň na kameni.

Pre lokalizáciu Kafarnaumu sú dôležité aj archeologické vykopávky. Podľa nich malo mesto rozmery približne 800x100 metrov, takže to bola skôr dedina. Jedinečný nález, ktorý potvrdzuje osídlenie tohto miesta je najmä synagóga. Synagógu spomína kresťanská pútnička Egeria, ktorá prišla do Kafarnaumu okolo roku 383 po Kr. Hovorí o synagóge z hladkých kvádrov, ku ktorej sa vystupuje po mnohých schodoch. To skutočne zodpovedá neobvyklému nálezu

archeológov, ktorí objavili trosky synagógy, ktorá stála na vysokej plošine. Vpredu mala balkón, na ktorý sa vystupovalo po strmých schodoch. Na svoju dobu mala imponantné rozmery a podobala sa na kresťanský chrám.

Synagóga

Keď pútnička Egeria prišla do Kafarnaumu, ukázali jej tiež kostol. Píše, že ho postavili z domu apoštola Petra, pričom pôvodné steny ponechali. To opäť potvrdili aj nálezy archeológov, ktorí v blízkosti synagógy objavili baziliku v neobvyklom tvare dvojitého osemuholníka, ktorý bol postavený nad hlavnou izbou domu postaveného v 1. storočí po Kristovi. Archeológovia určili, kde sa nachádzala hlavná miestnosť tejto baziliky. Bola omietnutá a vyzdobená pestrofarebnými maľbami. Na kúskoch opadanej omietky sa našli nápisy v gréčtine: amen, Pane a Ježiš. Jednalo sa o tradičný Petrov dom, ktorý pútnici navštevovali v minulosti a navštevujú aj dnes. Na mieste tohto pravdepodobného Petrovho domu bol v roku 1980 postavený moderný kostol. Viacerí, ktorí navštívili toto miesto, boli očarení miestnou prírodou, najmä nádhernou flórou, ktorá je v okolí Genezaretského jazera a teda aj na miestach, kde stál biblický Kafarnaum.

Martin Chalupka

Pohľad na Galilejské jazero z Kafarnaumu

Petrov dom

SPOLOČENSTVO

Zmeny v práci s deťmi a mládežou

Na jeseň v roku 2016 sa po niekoľkých týždňoch modlitieb za ďalšie smerovanie mládežníckej práce v zbore pristúpilo k jednej zásadnej zmene: zlúčilo sa stretnutie dorastu a mládeže do jedného spoločenstva. Od januára 2017 sa tak začala nová „éra“ spojených stretnutí, ktorým sme nechali názov Mládež. Vytvoril sa nový prípravný tím, ktorého vedenie bolo zverené mne.

Pomerne rýchlo sme vnímali dobré ovocie tohto spojenia. Prinieslo to jednotu v spoločenstve, prepojilo mladších so staršími, služba pokračovala s novým nadšením a vášňou. Nadovšetko sme však z Božej milosti videli, že On je živý a koná na našej mládeži. Zblízka sme sledovali, ako mnoho mladých konfirmandov aj tínedžerov zo sveta prichádza k Pánovi Ježišovi, spoznávajú Jeho lásku, odovzdávajú Mu svoje životy a začínajú Ho nasledovať.

Odvtedy ubehlo už takmer 8 rokov, a pomyselný kruh sa uzatvára. V januári 2025 začíname nové stretnutia dorastu a mládeže. Rastúca práca s konfirmandmi za posledné roky totiž viedla postupne k znižovaniu dolnej vekovej hranice ľudí na Dorastovom tábore a následne aj na mládeži. Posledné leto sme mali na tábore už väčšiu skupinku približne 12-ročných. Táto veková kategória je trochu kritická, a hľadá svoje miesto, pretože na detskej besiedke sa už cíti staro, ale ešte úplne nepatrí ani na mládež, pretože si vyžaduje trochu iný prístup.

Prirodzene sa časom udialo, že súčasné stretnutia mládeže sa prispôbujú skôr tým mladším, zatiaľ čo starším sa možno venuje stále menej a môžu nadobudnúť pocit, že témy už nie sú pre nich a nemajú priestor na duchovný rast. Túto jeseň sme sa teda začali opäť stretávať na modlitbách za to, ako ďalej pokračovať s mládežou. Po niekoľkých týždňoch sme boli presvedčení, že Boh nás teraz volá k tomu, aby sme sa opäť osobitne venovali dorastencom, čo nám následne aj umožní vytvoriť mládež, ktorá pôjde viac do hĺbky vo vzťahu s Bohom a bude viesť starších mládežníkov k službe.

Potvrdením tohto kroku bolo pre nás aj to, že sa vytvoril kompletne nový dorastový tím. Teším sa veľmi z toho, že tu momentálne dorastá veľká skupina mládežníkov, ktorí sú ochotní slúžiť mladším a zapálení hovoriť im o Ježišovi. Tento nový dorastový tím bude viesť Natália Martausová. Zmenou vedenia prechádza však od nového roka celá mládežnícka služba v zbore. Novým vedúcim mládeže bude Daniel Verčimák, a Vanesa Kakaščiková sa stáva vedúcou evanjelizačného KECY tábora.

Novovzniknutý dorast (piatky o 15.30) bude orientovaný na žiakov 6. až 8. ročníka ZŠ, teda konfirmandov a taký prechodný vek medzi besiedkou a mládežou. Program na doraste bude prispôbený tejto vekovej skupine, pričom sústrediť sa bude najmä na budovanie priateľstiev s konfirmandmi a pozývanie mladých do osobného vzťahu s Pánom Ježišom. Na dorastoch budú kratšie témy a viac priestoru na hry a aktivity. Na druhej strane mládež (piatky o 18.00) bude spoločenstvom, kde témy budú dlhšie a budú viesť mladých do hlbšieho vzťahu s Bohom a vyzývať ich k službe v cirkvi a ich okolí. Túžime, aby to bolo miesto, kde mládežníci, ktorí už slúžia, môžu duchovne načerpať.

Tieto zmeny nás na Vnútromisijnom výbore viedli k úplnému predefinovaniu cieľových skupín pri práci s deťmi a mladými. Prehľadný rozpis, pre koho je určená od nového roka detská besiedka, dorast a mládež, ako aj kedy sú tieto stretnutia, nájdete v priloženej grafike. Ako príklad však uvediem fiktívneho Adama, ktorý sa narodil v cirkevnom zbore. Adamov rast v zbore by mohol vyzeráť približne takto. Od troch rokov je Adam súčasťou detskej besiedky. Potom, čo Adam ukončil svoj prvý ročník na ZŠ, sa môže zúčastniť prvýkrát detského biblického tábora. Adam ďalej navštevuje besiedku až do piateho ročníka ZŠ. Po ukončení piateho ročníka má Adam poslednýkrát možnosť ísť na detský tábor, ktorý je pre neho akousi „rozlúčkou“ s detskou besiedkou. Od šiesteho ročníka ZŠ začína Adam chodiť na dorast, a nasledujúce leto ide na svoj prvý dorastový tábor. Na doraste je aj počas siedmeho a ôsmeho ročníka ZŠ. Keď je Adam v deviatom ročníku ZŠ, môže začať chodiť aj na mládež. Naďalej chodí aj na dorastový tábor, ktorý je spoločný pre dorast aj mládež. Ak má o to záujem, po skončení 9. ročníka ZŠ a počas celej SŠ môže chodiť v lete aj na KECY tábor.

Tešíme sa na to, čo tieto zmeny v najbližšom období prinesú. Pozývam vás, aby ste sa pridali k modlitbám za rozbeh nových formátov dorastu a mládeže, za ich nových vedúcich, a predovšetkým za to, aby skrze tieto stretnutia prichádzalo mnoho mladých k Pánovi Ježišovi, spoznávali Jeho lásku, odovzdávali Mu svoje životy a začali Ho nasledovať. Zároveň vás prosím, ak máte deti alebo vnúčatá v spomínaných ročníkoch, povedzte im o besiedke, doraste a mládeži, a povzbudte ich, aby prišli. Verím, že to mnohým môže zmeniť život.

Peter Urbanec

PRIDAJ SA DO NÁŠHO
DETSKÉHO

SPEVOKOLU

KAŽDÝ PIATOK
15:30 NA EVANGELICKEJ
FARE V PREŠOVE

Pre viac info:

bendikova@esspo.onmicrosoft.com

nedeľné spoločenstvo

cz ecav prešov

JAN
12

SLUŽBY BOŽIE NA FARE

Svätoplukova 11, PO
Veľká zborovka
Káva, čaj od 10:30
Bohoslužby o 11:00

FEB
09

FEB
23

MAR
09

MAR
30

APR
13

APR
18

STRETNUTIE POD KRÍŽOM

Chrám sv. Trojice, 17:00
Večera Pánova

cz ecav prešov

deti a mládež 2025

DETSKÁ BESIEDKA

NEDEĽA, 9.00/11.00, FARA

/ od 3 rokov do 5. ročníka ZŠ
/ prvá nedeľa v mesiaci besiedka nie je
/ ak sú SB na fare, besiedka o 11.00, inak 9.00
/ besiedka aj v Rokycanoch o 11.00, počas SB

DORAST

PIATOK, 15.30, KLUBOVŇA

/ 6. - 8. ročník ZŠ
/ každý týždeň
/ priateľstvá, hry a aktivity, biblické témy...

MLÁDEŽ

PIATOK, 18.00, FARA

/ 9. ročník ZŠ a stredoškôlaci
/ každý týždeň
/ štúdium Božieho slova, chvály, rozhovory...

cz ecav prešov

letné tábory 2025

20. - 26. 7. / KECY

anglický konverzačný tábor s Američanmi
evanjelizácia, misia
ukončený 9. ročník ZŠ a starší

28. 7. - 2. 8. / DETSKÝ

biblický tábor pre deti
ukončený min. 1. ročník a max. 5. ročník ZŠ

19. - 24. 8. / DORASTOVÝ

biblický tábor pre dorast a mládež
ukončený 6. ročník ZŠ a starší

ROZHOVOR

Ked' prichádza ovocie služby

Na predchádzajúcich stranách sme čítali text o tom, ako učenici v prvej cirkvi vnímali potrebu ďalšej služby – starostlivosti o siroty a vdovy. Rozhodli sa preto vybrať ďalších siedmich osvedčených mužov a ustanoviť ich do tejto služby. Podobná situácia nastala aj v našom zbore. Mládež narástla do takých rozmerov, že sa Vnútro-misijný výbor rozhodol rozšíriť misijné pole obnovením stretnutí dorastu a vyslať do služby ďalších pracovníkov. Novými vedúcimi týchto dvoch tímov bude Daniel Verčimák (mládež) a Natália Martausová (dorast). Dovoľte teda, aby sme ich v krátkosti predstavili.

Daniel Verčimák

Volám sa Daniel Verčimák, bývam v Gregorovciach a aktuálne som v prvom ročníku na Fakulte výrobných

technológií Technickej Univerzity v Košiciach so sídlom v Prešove. Mám veľmi rád náš zbor, keďže som od malička vyrastal na besiedke a neskôr na mládeži. Vnímam, že tu mám svoje miesto. Podobne aj moja služba začala na detských táboroch a besiedke, potom som začal slúžiť v mládežníckom tíme a okrem toho mi v poslednom čase Pán Boh zapaluje srdce pre našu kaviareň Café Relevant, no hlavne pre službu mladým ľuďom.

Natália Martausová

Volám sa Natália Martausová, mám 17 rokov a študujem na osemročnom Evanjelickom kolegiálnom gymnáziu v Prešove. V našom zbore slúžim od roku 2021, kedy som sa pridala do konfirmandského tímu, neskôr aj do tímu Detskej besiedky. Náš zbor je mojím druhým domovom, nakoľko v ňom od malička vyrastám a prešla som mnohými jeho tábormi a aktivitami.

Daniel aj Natália sú dobrým príkladom ovocia služby a pravidelnej duchovnej starostlivosti v našom zbore. Obidvaja prešli vyučovaním na detskej besiedke, confirmácii, mládeži, až sa z nich stali samotní služobníci, ktorí budú viesť iných. Sú to mladí ľudia odhodlaní prevziať zodpovednosť za túto službu. Nie je im to však ľahostajné, stoja pred veľkými výzvami a možno aj miernymi obavami. To, ako sa cítia a ako vnímajú povolanie do tejto služby, sme sa ich opýtali v nasledujúcom rozhovore.

Vstupujete do novej služby. Každá cesta musí mať svoj cieľ. Aká je Vaša vízia na mládeži a na doraste?

DV: Moja vízia pre mládež je, aby mladí ľudia mohli spoznať Ježiša ako ich Záchrancu a Kráľa a zároveň, aby sa mohli s Ježišom viac spoznávať a prehĺbovať s Ním vzťah.

NM: Víziou a základom dorastov je vytvorenie priestoru, kde sa dorastenci budú počas programu cítiť prijatí. Pomocou kratších zamyslení budeme spoločne skúmať Ježišov život a zvestovať jednoduché, no zároveň dôležité pravdy budujúce hlbší vzťah s Bohom.

Vedenie tímu a zodpovednosť za službu je komplex rôznych činností. Na čom si chceš dať najviac záležať?

DV: Túžim, aby mládež bola priestorom pre duchovný rast mladých a zároveň miestom, kde sa budeme učiť, ako si slúžiť navzájom.

NM: Najdôležitejšou časťou sú modlitby, ktoré krok po kroku budujú toto veľké dielo, preto v nich vidím veľký zmysel a prioritizujem(e) ich. Spoločne s tímom túžime taktiež klásť dôraz najmä na budovanie osobných a hlbokých vzťahov s dorastencami, ktoré tvoria podstatu a úplný základ celého spoločenstva.

Stojíte pred novou štartovacou čiarou. Je niečo, z čoho máte obavy?

DV: Idem do tejto výzvy s rešpektom. Nevieť čo ma čaká, pretože idem do niečoho úplne nového.

NM: Keďže sa koncept vytvorenia dorastov v našom zbore obnovuje po niekoľkých rokoch, prináša so sebou mnoho otáznikov a neistôt. Žijeme v očakávaní, plní bázne a pokory, aké ovocie bude táto zmena prinášať.

Na čo sa v tejto novej etape služby tešíš?

DV: Teším sa na to, čo má Pán Boh pripravené pre mládež. Či už sú to výzvy alebo aj požehnanie, ktoré na nás On už vylieva.

NM: Všeobecne mi dokáže zmena a novota priniesť radosť, takže sa teším z celej tejto novej príležitosti a služby. Konkrétne sa ale teším na radosť a zábavu, ktorú pevne veríme, že budeme na spoločných stretnutiach zažívať skrz rôzne hry a aktivity. Taktiež nám spoločne s tímom prináša potešenie to, že budeme mať možnosť na tomto misijnom poli šíriť evanjelium, čo tvorí

samozrejme najdôležitejší pilier celej služby.

Apoštol Pavol nám pekným príkladom ukázal, že je dôležité vychovávať a venovať sa mladším služobníkom. Vzal si pod svoje „ochranné krídla“ mladšieho Timoteja, ktorého viedol v jeho službe. Máš aj Ty nejaký ľudský vzor (nejakého „Pavla“), ktorého by si v tejto službe chcel/a nasledovať?

DV: Mojm vzorom je Peter Urbanec. Je vzácné ako zámerne rozmýšľa nad konkrétnymi ľuďmi v službe a zároveň strategicky a múdro premýšľa nad službou.

NM: Nemám konkrétne jeden ľudský vzor, no vnímam vo svojom živote viacero ľudí, ktorí ma mentorujú a radia mi pri vedení tímu.

Práca s ľuďmi v tíme prináša priestor aj na rozvoj osobnostných predpokladov. Čo od tejto funkcie očakávaš pre seba?

DV: Pre seba neočakávam nič. Nerobím to pre seba, ale pre Božie Kráľovstvo.

NM: Pre seba neočakávam nič konkrétne, no všeobecne za celý tím si dovoľm povedať, že súhlasíme s princípom, že služba=rast. Preto sa tešíme na nové skúsenosti či ešte väčšiu blízkosť s naším Stvoriteľom a Spasiteľom. Na to, aby sme dokázali budovať veľké spoločenstvo, potrebujeme najprv my medzi sebou ako tím tvoriť jedno malé spoločenstvo. Verím, že práve spoločný čas strávený v tíme bude nástrojom vzájomného brúsenia a inšpirovania sa.

Ktorý biblický text Ti slúži na povzbudenie v tejto službe?

DV: Viac krát mi napadlo podobenstvo o hrivnách, o ktorom sa píše v Matúšovi 25:14-30. Tužím byť dobrým správcom svojich darov a vecí, do ktorých ma Pán Boh povolal.

NM: Na začiatku septembra mi na srdci ležala modlitba, ktorú sa sám Samuel modlil a prehlasoval: „Hovor, lebo tvoj služobník počúva.“ Tak, ako Hospodin povolal Samuela v tomto príbehu, povolal aj mňa a to najmä skrz toto mocné vyznanie.

Obidvom mladým ľuďom prajeme najmä Božiu múdrosť v službe, nech je ich srdce plné pokory a prijímajúcej, obetavej a služobníckej lásky. Modlíme sa za mladých ľudí v našom zbore, aby si tu našli svoj duchovný domov a prijatie. Nech Pán Boh požehná túto začínajúcu prácu, lebo ako Šalamún v 127. Žalme vyznáva:

„Ak Hospodin nestavia dom, márne sa namáhajú stavitelia; ak Hospodin nestráži mesto, márne bdie strážnik.“

Redakcia Patmosu

NEZISKOVKA

Relevant rekapituluje

Rok 2024, obzvlášť jeho prvá polovica, sa u nás niesla hlavne v znamení spomalenia a vzdelávania. Po ukončení väčšieho projektu v roku 2023, vďaka ktorému sme mohli, okrem iného, zamestnať nových ľudí, rozbehnúť novú sociálnu službu "Podpora samostatného bývania", či nadviazať nové partnerstvá,

pomoc ľuďom, ktorí sú samostatní, ale predsa potrebujú podporu a drobnú výpomoc. Počas roka sme spolupracovali so skvelými študentmi a ich učiteľkami z Evanjelickej spojenej školy a z Gymnázia Jána Adama Raymana a nadviazali sme veľmi peknú spoluprácu, na ktorú, veríme, nadviažeme aj v budúcom roku.

Od októbra sme sa ale začali rozbiehať aj trochu novým smerom. Vďaka Božej milosti nám boli schválené dva dlhodobšie projekty (dvoj- a trojročné), ktoré sa týkajú zamestnávania ťažko zamestnateľných ľudí a pomoci s bývaním pre ľudí, ktorí sú v núdzi. Ľudí, ktorým je potrebné pomôcť, je veľa. Pomôžete nám ale nájsť ľudí, ktorí by boli ochotní pomáhať?

Hľadáme zamestnávateľov, ktorí by boli ochotní nadviazať spoluprácu, poľaviť v prvých mesiacoch zo svojich nárokov a mali trpezlivosť s ľuďmi s pomalším rozbehom v práci. Potrebujú iba dostať šancu, aby sa mohli zlepšovať.

sme si povedali, že na chvíľu potrebujeme spomaliť, aby sme mohli načerpať a porásť aj inak. A vcelku sa nám to aj darilo. Obzvlášť začiatok tohto roka bol veľmi dôležitým vďaka viacerým zastaveniam, keď sme aj spoločne ako tím mohli zažívať čas v tichu, v modlitbách, rozhovoroch, poznávaní samých seba, ale aj toho, čo od nás Pán Boh očakáva.

Porástli sme aj vďaka školeniam, vzdelávaniam a výcvikom, ktoré sme počas roka absolvovali. Či už v oblasti vzťahovej väzby, klinicko-pastorálneho vzdelávania, motivačných rozhovorov a rôznych iných odborných aj duchovných školení. Boli veľmi obohacujúce a budeme z nich čerpať veľa po pracovnej, ale tiež osobnej stránke.

Ale napriek spomaleniu sme nezaháľali. Počas roka sme školili a vzdelávali aj dievčatá z Hniezda, hľadali sme im prácu, rozvíjali ich cez nácviky pracovných zručností a rozmanitým spôsobom motivovali a pomáhali k osamostatneniu. Veľmi pekne sa vydaril aj zážitkový tábor, ktorí sme pre chlapcov a dievčatá z domovov na polceste, pripravili v spolupráci so SED Veľký Slavkov.

Počas leta ste nás mohli prísť navštíviť do kaviarne Café Relevant, pozrieť si pekné výstavy, ale aj stretnúť na viacerých informačných stánkoch. Naďalej sme poskytovali domácu opatrovateľskú službu, ako aj

Hľadáme tiež ľudí, ktorí vlastnia garsónky alebo jednoizbové, prípadne dvojizbové byty a boli by ochotní prenajať ich ľuďom, o ktorých sa staráme a budeme ich naďalej podporovať, kým to bude nutné aj počas nájmu.

Ak viete o niekom, kto by bol ochotný pomôcť, ozvite sa nám, prosím, na:

relevant@relevant.sk alebo 0907 996 377

Andrea Jakubčinová

PRÍBEHY

Narodenie Lásky

Tak. Je piatok. 16:50 a ja vyrážam naším rodinným strieborným tátošom na stretnutie. Dohodli sme sa po dlhej dobe, že sa znova stretneme naša stará parta, v kresťanskom protestantskom slangu, naša skupinka. Po koľkých rokoch vlastne? Kedy sme sa prestali stretávať? A prečo? Bolo to počas kovidu či po ňom? Nepamätám si. Hlavné je, že sme sa teraz znova dohodli na rovnakom dátume, rovnakom čase a aj na rovnakom mieste. 17:10 a som na mieste.

V tých dňoch cisár Augustus vydal príkaz vykonať súpis ľudu na celom svete. Tento prvý súpis sa konal, keď v Sýrii vládol Kyrenios. A všetci sa šli dať zapísať — každý do svojho mesta. Vybral sa aj Jozef z galilejského mesta Nazareta do Judska, do Dávidovho mesta Betlehema, lebo pochádzal z domu a rodu Dávida, aby sa zapísal so svojou snúbenicou Máriou, ktorá bola v poŕehnanom stave.

Kráčam po ošumelých schodoch do reštaurácie. Dlhochizný barový pult, po strane prekrytá terasa. Dúfam, že nám tam nebude zima. Keď som rezervovala stôl, pán na dráte ma uisťoval, že nám tam bude dobre, teplo. Len aby. Predsa len to nie je úplne dnu a vonku je už fakt chladno. Pozerám sa, obzerám — vzadu je náš stôl! Teším sa, že máme miesto. Je úplne na konci. Obyčajný drevený stôl s obyčajnými stoličkami. Dosť nezvyčajné miesto na stretnutie našej bývalej skupinky. Doteraz sme sa stretávali v „parádnejších“ priestoroch — kaviareň, ideálne kresťanská kaviareň. Tuto je to predsa len trocha — no — nie úplne bežné. Nad stolom na stene visí terč na šípk. Čašníčka s cudzím prízvukom sa milo pýta, čo si dáme. Z ponuky si dávame čaje — majú „nealko čaje“ a dokonca „alko čaje“. Celkom ma to zaujalo. Aha, jablko — škoric — je vo verzii nealko alebo s whisky. U mňa je to jasné — som autom, tak si dávam nealko. Aj zvyšné kamarátky si dávajú čaj alebo horúcu čokoládu.

Kým sa tam zdržiavali, nadišiel čas jej pôrodu.

Ako sa máš? A ty? Jeeej, akú máš krásnu farbu vlasov. Ako manžel? Dve práce. Bábätko. A celý deň si sama? No hej, pamätáme... A práca v sociálnej sfére? Záluby? Nevie, aké mám záluby. Riešim deti, manžela, domácnosť. Ozaj neviem, aké mám záluby. Záluba je od — za — ľúbiť, ľúbiť niečo, nie? Deti mám rada, ale — tak — robiť niečo, čo baví mňa, čo rozvíjam. A tak som začala robiť obrázky zo zažehľovacích perličiek. A baví ma to. Čo by si rada robila, keby si mohla, hocičo? Piekla! Rada pečiem, ale tak — sama. To by som si tak užila! S deťmi je to pekné, ale také, no, iné, to musím dávať pozor. Aj ja by som rada piekla, hovorí ďalšia kamoška. Tá s bábätkom smutne pozerá, je rada, že od narodenia bábätko je vôbec po roku prvýkrát sama „von“, bez detí. Asi to už

bolo na vyhorenie. Potrebuje to. Aspoň raz do týždňa. Chválim jej manžela, že sa odhodlal ostať doma sám s 2 mini-deťmi. Veď — aj preto sme vybrali tento podnik, lebo je najbližšie k ich bytu — aby bola poruke „kdyby něco“. Aj manžel je pokojnejší, aj kamarátka. Sme partia — vydaté aj slobodné. Slobodná kamoška hovorí o prechádzke pri Prešove, ako mala túžbu ísť sa prejsť do lesa, ale — nebolo s kým — tak bola sama. Možno naráža na to, že my poniektoré máme manželov na spoločnosť, ona nie... Rozmýšľam, či by som niekedy mohla ísť s ňou ja? Rada chodím do lesa na prechádzky. Možno o tom istom rozmýšľajú aj ostatné. Z plánovaného konca stretnutia o 18:00 je 19:00, kamoška s bábätkom sa lúči. A my ostatné pomaly končíme tiež, až sme o 20:00 vonku — spokojné, vyrozprávané, vysmiaté, aj vnútorné napomenuté (ako je možné, že nevieme, že ma kamarátka z bývalej skupinky psíka už 3 roky?!).

A porodila svojho prvorodeného syna. Zavinula ho do plienok a uložila do jasiel, lebo v útulku pre nich nebolo miesta.

Lúčime sa. A padá návrh a túžba. Stretnime sa znova. Vianočné trhy? Áno! Túžime sa stretnúť. Túžime byť spolu. A — nabudúce by sme si mohli povedať, ako sa máme s Pánom Bohom, ako nám ide čítanie Biblie, navrhuje B. Nájďme si potom v meste miesto, kde by sme sa mohli spolu aj pomodliť. A hľadáme, dumeme... Dátum, čas. Dohoda je ľahká, prispôsobujeme sa najväčšiemu záväzku z našej partie — teda najmenšiemu bábätku a jeho rytmu a zvykom jeho rodinky. Napíšem znova mail i informáciami. A dúfam, že vyjde aj stretnutie.

A tak, takto nenápadne, v tichosti, pri miernom svetle, v úplne nepravdepodobnom prostredí sa aj v nás v ten večer niečo narodilo, Niektoré narodil. Verím, že aj každej z nás v ten večer bolo príjemne teplo pri srdci. Do nášho srdca vstúpila nejako nanovo Láska a s ňou nejako nanovo láska. To, čo medzi nami tlelo, alebo aj bolo uhasené, znova sa rozohorelo. Nie, nebola to vatra emócií, radosti, ale milý, tichý ohníček ako v lampášiku v maštali, kde sa narodil Ježiš. Tiež miesto nie úplne pravdepodobné pre narodenie Mesiáša. Pre Božieho Princa by sa hodil skôr predsaden palác a parádne pôrodné polohovateľné lôžko. A je ním maštaľ, taká obyčajná, ničím výnimočná. Ani tam nebolo úplne najteplejšie. Ale bolo tam tak nejako príjemne, teplo, láskavo.

Lebo tam — v tom podniku, aj v maštali — bola Láska a s ňou aj láska.

Verše z Biblie sú z Lukášovho evanjelia 2. kapitola, verše 1 až 7, ekumenický preklad.

ZAMYSLLENIE

Servus, Vianoce

V rohu kaviarne si k stolu sadá dospelá žena. Šál si vloží do rukáva tmavého kabáta, ktorý prevesí cez voľnú stoličku povedľa. Ľavou rukou si upravuje vlasy padnuté pod tiažou zimnej vlnenej čiapky, automaticky skontroluje obsah kabelky, vypína si zvuky mobilného telefónu. Je pripravená. Keď zaujme komfortnú polohu na drevenej tonetke, zrakom trpezlivo monitoruje priestor vstupných dvier, ktorými vošla dnu. Zjavne niekoho čaká. Čochvíľa sa rám dverí vskutku roztvorí a do priestoru vchádza jej známa - kamarátka, ktorej sa pri pohľade k stolu v kúte rozžiari tvár a na perách jej zahrá široký úsmev. Družne sa blíži k svojej čakateľke a už z diaľky ju zdraví: „Servus, moja drahá“.

Servus - zaujímavé oslovenie nesúci silný význam. Slovo servus totiž v priamom preklade znamená otrok, alebo sluha. Ako pozdrav sa zaužívalo skrátením starého latinského „servus humillius, domine spectabilis“ (váš skromný služobník, môj vážený pane).

Keď pomoc pomáha

Služba a pomoc sú v samotnom kresťanstve a jeho cirkvi jednými z nosných ideí. „Nech mi je Tvoja ruka na pomoci, lebo som si vyvolil Tvoje rozkazy“ (Ž 119, 173). A to nielen pomoc v očakávaní, ale aj v aktívnom dávaní. „Či neviete, že tí, čo pri svätých veciach pracujú, zo svätých vecí aj jedia, a ktorí slúžia pri oltári, z oltára majú podiel?“ (1 K, 9, 13). Matka Tereza mnoho storočí neskôr tiež vyslovuje názor, že „nič nás neurobí šťastnejšími, ako keď sa v milosrdenstve načiahneme za niekým, kto je ťažko zranený“.

Služba, pomoc, milosrdenstvo. Aj mimo cirkevných kruhov tieto pojmy rezonujú ako silné spoločenské témy. Naprieč celou históriou sa ľudstvo prirodzene zamýšľa nad významom a potrebou morálky, etiky. Vo všeobecnosti sa v tejto sfére pracuje s názorom, že nápomocné správanie ovplyvňuje kladne nielen príjemcu pomoci, ale navyše aj blaho pomáhajúceho. Už Aristoteles (350 pred Kr.) tvrdil, že k pocitu skutočného ľudského šťastia je potrebné „viac milovať, ako byť milovaný“. V svojich tézach používa pojem eudaimónia, ktoré sémanticky pochádza zo starogréckeho slova daíomai (deliť), čím môžeme Aristotelovu predstavu o šťastí vo voľnom preklade chápať ako aktivitu spojenú s delením dobra a rozdávaním (sa) v dobrých úmysloch.

Takéto uvažovanie bolo v ostatných dekádach podporené aj psychologickými výskumami, ktoré sa na rôznych úrovniach zaoberajú pomerom medzi potrebou človeka pomoc dostávať a na druhej strane sa v službe

obetovať druhým - tzv. prosociálne správanie. V širšom význame sa tento termín používa na opis činov vykonaných s cieľom ochrániť človeka, zlepšiť jeho situáciu, zahŕňa aktivity dobrovoľníckej práce a zastrešuje rôzne kategórie darov (peniaze, krv a pod.). Hoci každé z týchto správání má svoje špecifické vlastnosti a osobitú motiváciu, ich spoločným menovateľom je úmyselný čin, ktorý buď priamo pomáha iným, alebo nepriamo sprostredkované končí v ich prospech. Štúdie vo výsledku ukazujú jednoznačné súvislosti medzi rôznymi druhmi sociálnej služby a subjektívnou mierou šťastia. Dobrovoľníci sú vo všeobecnosti menej náchylní na depresie a prežívajú vyššiu úroveň životnej spokojnosti, osobnej sebaúcty. Poskytovanie pomoci sa teda štatisticky priamo vzťahuje na vyššiu úroveň duševného zdravia a výrazne zriedkavejšie pocity beznádeje. Ľudia motivovaní k službe navyše majú lepšiu schopnosť prispôbiť sa zmenám vo svojom fyzickom, pracovnom a sociálnom prostredí.

Pozdrav Vianoc(iam)

Nastalo adventné obdobie, ktoré nás svojou podstatou zadefinovalo ako čakajúcich. Pred vytúženou návštevou robíme inventúry vlastných duchovných komnát. Nachádzame chuchvalce prachu, odložené haraburdy, alebo lesk dobra a vôňu vznešenosti? A kontrolujeme ich vôbec? Kristus prichádza, aby nám pomáhal – nezištne a osobne. Ako neúnavný dobrovoľník je v svojej službe denno-denne odhodlaný venovať sa nám, našim potrebám, je pripravený obetovať sa. Za nás a za naše zaprášené komnaty. A čo my? Sme pripravení uľahčiť mu prácu a „vyvolili sme si jeho rozkazy“?

Prosociálne správanie má pozitívny dopad na šťastie človeka. Je najvyšší čas premýšľať nad správaním „produchovným“ – pomoc a služba v Aristotelovej zvesti o delení dobra a rozdávaní sa v dobrých úmysloch. Okrem vlastných duší nepodceňujme svoje duchovné zdravie. Aj v tejto oblasti bytia pamätajme na aktívne činy služby, ktoré nás v svojich dôsledkoch urobia šťastnejšími a cennejšími. Nezabudnime. „Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25, 40)

Čas Vianoc s odkazom narodenia Krista je už pri vstupných dverách, sú tu pre nás a s radostnou tvárou nás čoskoro oslovia. Budme nachystaní - pomáhajme, milujme aj slúžme - a už z diaľky im kričme na pozdrav: „Servus, Vianoce!“

Redakcia Patmosu

ZAMYSLENIE

Kde je tvoj brat?

„Tu riekol Hospodin Kainovi: Kde je tvoj brat Ábel? A on odvetil: Nevie; či som ja strážcom svojho brata?“

Genesis 4,9

A kde je tvoj brat, tvoja sestra?

Na začiatku Biblie Boh krátko po páde človeka kladie dve otázky: Prvou konfrontuje Adama, ktorý sa pred Ním skrýva, a od ktorého chce, aby prebral zodpovednosť za svoje zlé rozhodnutie: „Adam, kde si?“ Kde sa nachádzaš vo vzťahu so mnou? Lebo vie, že človek zlyhal v láske k Nemu.

No a ďalšiu otázku kladie Kainovi, po tom, čo zabil svojho brata: „Kde je tvoj brat Ábel?“ Kain urobil hroznú vec. Na jeho rukách bola krv vlastného brata. Neovládol svoju žiarlivosť a hnev, aj keď ho Hospodin varoval. A zdá sa, že mu ani nedochádza, čo urobil. Rozmýšľala som, či bol Kain naozaj taký naivný, že si myslel, že Boh nevidel..., že Boh nevie, čo urobil... Alebo zákerný, že mu nie je hanba byť ironický a do očí klamať!? Alebo si skutočne neuvedomoval dôsledky svojho konania, a naozaj nevedel čo sa stalo s Ábelom, keď ho silno uderil,... Nevedel kde je Ábel? Jeho odpoveď je priam arogantná: „Či som ja strážcom svojho brata?“

Túto odpoveď som už kdesi počula... „Čo ja viem, kde je a čo robí?“ Keď ma rodičia brali na zodpovednosť za mladších súrodencov... Alebo: „Netuším, prečo moja priateľka nie je v kostole“ aj keď každú nedeľu zvykne chodiť a mohla by som jej zavolať. „Neviem prečo som susedku nevidela už 2 týždne na ulici... Čo ja viem, čo s ňou je?“ „Neviem, prečo to dieťa chodí do školy také špinavé...“ „A prečo tá matka neumravní svoje deti...“ „Neviem, čo robilo moje dieťa, keď som bola celý deň preč.“ „Čo ja viem, čo sa deje v detskej izbe za zatvorenými dverami?“ Čo ja viem, prečo prišiel zo školy

smutný?“ „Čo ja viem, čomu sa venuje najradšej?“ Nie, my nie sme vrahovia! No napriek tomu zabíjame slovami a predsudkami, ubližujeme svojím nezaujmom. Nie, my nie sme vrahovia! A predsa tak často máme problém ovládnuť svoj hnev voči ľuďom, ktorí sú okolo nás, závidíme im a žiarlime, keď sa im darí a zdá sa, že dym z ich obetí stúpa priamo k Hospodinovi.

Boh sa ťa pýta: „Kde je tvoj brat, sestra... Vieš to? Vieš čo prežíva, s čím sa trápí? Vieš ako je na tom s vierou?“ A ty sa proste nestaráš. Priatelia, mali by sme vedieť, kde sú naši bratia a sestry! Najmä ak ležia niekde duševne ubití, osamelí, s krvácajúcimi srdcami na tvrdom poli beznádeje.

My skutočne máme v sebe Adamov aj Kainov, ktorí sú úzko prepojení. Ak totiž nevieš, kde si vo vzťahu s Bohom a skrývaš sa pred Ním ako Adam, s najväčšou pravdepodobnosťou tvoje deti nebudú vedieť kde sú ich bratia a sestry. Lebo milovanie Boha a blízkych je úzko prepojené. Ak dnes zlyhávaš v láske a poslušnosti voči Bohu, tak s najväčšou pravdepodobnosťou zajtra zlyháš vo vzťahu k blízkym. Keď sa ráno nestíhaš modliť, večer kričíš na svoje deti, a zajtra budú kričať oni jeden na druhého.

Advent je o tom, že svätý dokonalý Boh videl ako zle na tom sme... On by nikdy nepovedal: "Či som ja strážcom...?" Práve naopak! Tak veľmi Mu na nás záležalo, že sa rozhodol vziať ľudské telo a urobil nás svojimi bratmi a sestrami. Stal sa človekom aj našim strážcom, aby už nikto nemusel zomrieť rukou vraha duší na tvrdom poli beznádeje. A náš brat Ježiš zomrel, aby sa už nik z nás nestal vrahom.

„Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca, z celej duše, z celej sily a z celej mysle, a svojho blížneho ako seba samého.“ Lukáš 10,27

"Podľa toho sme poznali lásku, že položil za nás On dušu; aj my máme duše klásť za bratov." 1.Jánov 3,16

Kde je tvoj brat? Vieš, kde je?

Anna Činčurák-Tipulová
Annin adventný kalendár 2024

ZAMYSLENIE

O službe

„Keď niekto z vás má sluhu, ktorý orie alebo pasie, a vráti sa z poľa, či mu povie: Pod' hneď a sadni si za stôl? Či mu skôr nepovie: Priprav mi večeru, opáš sa a posluhuj mi, kým sa nenajem a nenapijem, a potom jedz a pi aj ty? Či vari bude ďakovať tomu sluhovi, že urobil, čo mu rozkázal? Nemyslím! Tak aj vy, keď vykonáte všetko, čo vám bolo prikázané, povedzte: Neužitoční služobníci sme! Čo sme boli povinní vykonať, vykonali sme.“ (Lk 17, 7-10)

Celý Kristov život bol prejavom nesebeckej služby. Ježiš sa ponížil, stal sa človekom, aby nám slúžil. Každý jeho čin svedčil o tom, že neprišiel dať sa obsluhovať, ale prišiel slúžiť. Prišiel nás učiť láske. Myslieť v prvom rade na iných a až potom niekedy možno trochu aj na seba. „Lebo ani Syn človeka neprišiel, aby Jemu slúžili, ale aby On slúžil a dal život ako výkupné za mnohých.“ (Mk 10,45)

Aký by mal byť Kristov služobník?

1. Služobník Kristov by mal mať službu ako životný štýl

Ježiš tu hovorí, že keď služobník skončí so svojou prácou na poli, tak to neznamená, že je koniec. On pokračuje službou pri stole. A keď už nemá nič na práci, potom skončí. Ježiš tu hovorí k nám kresťanom a ukazuje na to, že kresťan tu nie je len pre jednu nejakú úlohu, nejakú službu. Kresťan, keď urobí jednu službu, potom nastupuje do druhej. Kresťan neslúži Bohu s tým, že o chvíľu skončí. Kým žijeme na tejto zemi, tak slúžime. Služba sa stáva naším životným štýlom. Služba nie je niečo, čo robiť musíme. Služba Bohu je niečo, z čoho sa radujeme, v čom nachádzame všetko svoje šťastie a zmysel života. Radujeme sa z toho, že máme tú výsadu urobiť niečo pre živého a mocného Boha. Ak niekto slúži s myšlienkou, že sa to musí, aby sme potom raz mali nejaké výhody u Boha v nebesiach, potom sa veľmi mýli. A tak vás, aj seba chcem znova vyzvať, aby sme sa pozreli na našu motiváciu. Čo je motiváciou pre moju službu? Prečo spievam v spevokole? Prečo slúžim na detskej besiedke, na doraste či na mládeži? Prečo si pripravujem slovo na biblickú hodinu? Je to preto, že chcem osláviť Boha?

Nie vždy slúžime s radosťou a s elánom. Služba je drina a niekedy sa treba prekonať a znovu si pripomenúť, prečo robím to, čo robím. Keď totiž strácame motiváciu, a dokonca pri službe nariekame, tak sa okrádame o požehnanie zo služby a diabol sa teší. A čo keď nám naozaj dochádzajú sily? Čo keď sme už unavení? Potom nie je niečo v poriadku a treba robiť pokánie z takého postoja a hľadať novú silu pre radostnú službu Bohu. Božie slovo nám ukazuje, že riešenie nie je dať si na rok

pauzu od služby. Ale čo je teda riešením?

Apoštol Pavol spomína aspoň dva zdroje sily pre takú službu. V liste Rímskym hovorí: „Nebudte leniví v horlivosti, duchom vrúci, slúžte Pánovi;“ (Rímskym 12:11) Tu apoštol Pavol spája horlivú službu s vrúcim duchom. Ak chceme byť vrúceho ducha, musíme sa priblížiť k Bohu. A potom bude platiť aj zaslúbenie: „Priblížte sa k Bohu a priblíži sa k vám!“ Boh sa k vám priblíži a svojou žiarou zapáli aj vás, aby ste mali vrúceho ducha. A ten, kto má takého ducha, ten radostne slúži Bohu. A tá druhá rada je z listu Galatským: „Lebo vy ste k slobode povolaní, bratia. Len aby vám sloboda nebola zámienkou (povoľovať) telu, ale v láske slúžte si vzájomne.“ (Galatským 5:13) Tá naša služba musí vychádzať z lásky k druhým. Služba bez lásky k druhým nie je dokonalou službou a človek hľadá cestu, ako sa takejto službe vyhnúť. Vie, že ako kresťan má slúžiť, ale zároveň hľadá dôvody, ako ostatným v zbore naznačiť, že už slúžiť nemôže. Aby sme radostne slúžili, musíme milovať druhých ľudí. Aby sme milovali druhých ľudí, musíme milovať Boha. Takže ak chceme radostne slúžiť, usilujme sa o blízky vzťah s Bohom a modlime sa o lásku k ľuďom.

2. Služobník Kristov neslúži pre odmenu

Pripomeňme si ešte deviaty a desiaty verš: „Či vari bude ďakovať tomu sluhovi, že urobil, čo mu rozkázal? Nemyslím! Tak aj vy, keď vykonáte všetko, čo vám bolo prikázané, povedzte: Neužitoční služobníci sme! Čo sme boli povinní vykonať, vykonali sme.“ (v.9-10) Tento verš nám ukazuje, že služba je pre služobníka niečo také normálne, niečo také prirodzené, že mu ani nenapadne myslieť na odmenu. Pre Kristovho služobníka je najväčšou odmenou to, že môže byť služobníkom. Pre mňa je najväčším darom to, že ma Kristus vykúpil. Zomrel za mňa na dreve kríža, nazval ma svojím synom a ja Mu teraz môžem slúžiť. Keď som prijal taký veľký dar, tak akákoľvek ďalšia odmena je nič. Služobník Krista netuží po žiadnej ďalšej odmene. Cieľom nie je, aby mi za moju službu niekto ďakoval, ale aby ďakoval Kristovi. Cieľom služby nie je, aby bol oslávený človek, ale aby bol oslávený Kristus. Pretože Jeho služba mne – hriešnikovi, je viac, než čo ja kedykoľvek môžem urobiť. V tomto texte je ukázaná úplná pokora. Tí služobníci hovoria: „Neužitoční služobníci sme! Čo sme boli povinní vykonať, vykonali sme.“ (v.10) Oni hovoria, že vo svojej podstate sú neužitoční služobníci. Bez Boha sú nič. Boh by sa pokojne bez nich obišiel. A tak s pokorou dodávajú: „Urobili sme to, čo sme boli povinní urobiť.“ Kiežby to bol aj náš prístup! Kiežby sme si vždy povedali, že naša služba je len to, čo sme museli urobiť! Nerobíme to pre potlesk. Nerobíme to, aby nás bolo lepšie vidieť. Nerobíme to, aby sme si šplhli u Boha či človeka. Robíme to s vďačnosťou za spasenie. Je to to najmenej, čo pre Krista môžeme urobiť.

Neslúžime za odmenu. Neslúžime, aby nás bolo

vidieť. Slúžime s vďačnosťou za spasenie. A ja chcem využiť túto príležitosť a poďakovať vám všetkým, ktorí v našom zbore slúžite. Ďakujem predovšetkým tým, ktorí verne slúžili dlhé roky. Ale ďakujem aj tým, ktorí sú v službe noví a slúžia krátko. Ďakujem tým, ktorí slúžia s radosťou a sú povzbudením druhým. Ale ďakujem aj tým, ktorí tú radosť v službe ešte len hľadajú. Ďakujem.

Ježiš prišiel na svet, slávny Boží Syn sa stal človekom, aby nás ľudí znovu naučil byť ľuďmi. Prichádza bezbranný, ako malé, krehké dieťa, a predsa sa pred Ním klaňajú ľudia. Skloňme sa aj my pred Jeho mocou lásky. Dovoľme láske, aby ovládla naše vnútro. Vydajme sa Pánovi do radostnej služby. Neslúžme pre odmenu. Nech je služba Pánovi naším životným štýlom.

Lenka Wagnerová

Kronika

október – november 2024

Zosnulí

Pavol Gdovin, 92 r. – 6. október
 Maroš Verčimák, 28 r. – 23. október
 Vladimír Kačmár, 74 r. – 25. október
 Juraj Meliš, 77 r. – 31. október
 Slavomír Kašprišin, 59 r. – 3. november
 Marek Sedlák, 41 r. – 6. november
 Magdaléna Spodniaková r. Kosarová, 84 r. – 10. november
 Zuzana Maruščáková r. Hudáková, 88 r. – 18. november
 Jozef Šurjak, 84 r. – 20. november
 Adela Jartimová r. Zbiňovská, 74 r. – 26. november

Krstení

Šimon Turčok – 12. október
 Elisabeth Rusňáková – 12. október
 Tobias Pella – 19. október
 Luisa Surinová – 26. október
 Soňa Motyková – 26. október
 Tomáš Bernát – 16. november
 Massimo Mataloni – 23. november

Sobášení

Dávid Bartek a Alžbeta Holodáková – 5. október
 Dominik Turčok a Júlia Lenhardtová – 5. október
 Miroslav Vinš a Sláva Miženkova – 12. október
 Dominik Čurlík a Alexandra Petrufová – 16. november
 Lukáš Cimerman a Ingrid Hudáková – 28. november

KU SLUŽBE POZVANÍ

Nebuďme otrokmi
 svojich predstáv a plánov
 Nebuďme otrokmi
 dnešných médií
 Nebuďme otrokmi práce
 otrokmi našich detí
 a vlastnej rodiny

Pán Ježiš volá nás
 ku službe
 čo nie je otroctvom
 Smeruj k slobode
 ku Božej sláve
 Máme ju iba v Ňom

Vložme sa s dôverou
 do Jeho dlaní
 Slúžme Mu ochotne
 Len v Jeho mene
 aj svojim blízkym
 budme užitoční
 So srdcom Pánovi
 odovzdaným
 radostne kráčajme
 po cestách života
 iba za Ním

Oľga Adamkovičová-Semková

DIEŤA MENOM JEŽIŠ

Prehovor, Bože nemý,
čím bol na Tvojej zemi
Tvoj Syn, keď vyšiel
z lona ľudskej matky?

Človečím dieťaťom?

O ľudských deťoch platí:
predčasné poznanie je krivdou na dieťaťu.
Ich detstvo býva jazdou na koníčku
Nepoznaného, čírou radosťou.

Zo zázraku bytia.

No medzi nimi a medzi Ním bol predel.
Tvoj Syn už všetko na počiatku vedel.

Že neúprosne ku Nemu sa blíži
čas, keď Mu cestu skríži kríž.

A že raz aj On sám
ustrnie na tom kríži.

Tajomstvo Údelu.
Kto z nás ho vysloví?
Cesta k nemu je tichom preťatá.

Ale kto uveril,
ten možno počuje
v dospelom Synovi
biť srdce dieťaťa.

Milan Rúfus

NA ROZHRAŇÍ ČASU

Aký bol rok
čo práve odchádza
Akí sme my v ňom boli
Spomíname Hodnotíme
Čo bolo krásne
Čo zaboľelo
Čo ešte stále bolí

Mrzí nás ak sme zblúdili
Podľahli hriechov hrôze
Zabudli komu patríme
Nechceli konať
podľa vôle Božej
Nie vždy sme verili
že v Jeho rukách sme
Neboli vďační tiež
za vzácne Božie dary
Pyšní len na seba
mysliac si že to nám
v žití sa darí

Odpusť nám Otče náš
Odpusť naše viny
A v roku ktorý
na dvere nám klope
neopusť deti svoje
i keď hriešne
Pomôž nám prosíme
aby sme počuli
čo Ty nám hovoríš
A potom pre Teba
v tomto novom roku
aby sme chceli
deti byť lepšie
Zmiluj sa – udeľ nám
svoje požehnanie
Nech v roku ktorý začína
pre nás aj život
nový sa začne

Oľga Adamkovičová-Semková